

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟ ΓΕΡΟΝΤΑ ΠΑΪΣΙΟ

Γερομονάχου Ἀκακίου Ἀγιορείτου

“Γιὰ τούς Ἁγίους, μόνον οἱ Ἅγιοι μποροῦν νά μιλοῦν, πού ἔχουν κοινές πνευματικές ἐμπειρίες καί ἀλληλοκατανοοῦνται” μου εἶπε κάποτε ὁ μακαριστός Γέροντας Παῖσιος. Καί μιᾶς καί μου λείπει ἡ ἀπαραίτητη αὐτή προϋπόθεση, μέ τήν ὁποία θά μποροῦσα νά κατανοήσω τήν ἐσωτερικότητα τῆς μεγάλης του πνευματικῆς καταστάσεως, δέν ἀπομένει ἄλλο τίποτε ἀπό τοῦ νά σταθῶ σέ ὀρισμένα ἐξωτερικά γεγονότα τῆς ζωῆς του, πού εἶχε τήν ἀπέραντη καί συγκαταβατική καλοσύνη νά μου τά διηγηθεῖ, μήπως καί διορθωθῶ, τά ὁποία ὡστόσο ἀποδεικνύουν τό ὕψος τῆς κατά Θεόν ἀγιότητάς τοῦ Ἄνδρός.

Εἶπε λίγες μέρες πρὶν κοιμηθεῖ, ὄντας στήν μαρτυρική κλίνη τῆς ὀδυνηρᾶς ἀσθενείας του: “Χόρτασα, νά ποῦμε ἄς ὑποθέσουμε, αὐτές τίς μέρες πού εἶμαι στό νοσοκομεῖο, ἀπό χταπόδια καί καλαμάρια. Τά ἐκδικοῦμαι ἔτσι, γιατί δέν πρόλαβαν νά μέ φᾶνε ἐκεῖνα”- καί ἐπεξήγησε τά λόγια του: “Ὅταν οἱ πρόσφυγες συγχωριανοί του Φαρασιῶτες ἔφυγαν ξεριζωμένοι ἀπό τό εὐλογημένο καππαδοκικό χωριό τους, ἔχοντας μαζί τους καί τόν ἁγιασμένο ποιμένα τους Χατζη-Ἐφεντή, τόν μετέπειτα ὄσιο Ἀρσένιο τόν Καππαδόκη, δρῆθηκαν στοιβαγμένοι ὁ ἕνας πάνω στόν ἄλλο σέ κάποιο φορητό πλοῖο, ταξιδεύοντας γιά τήν πατρίδα Ἑλλάδα. “Ὅλοι πάνω στό κατάστρομα, ἐξαθλιωμένοι καί τάλαιπωρημένοι ψυχικῶς καί σωματικῶς, μέ τήν κρυφή ἐλπίδα ὅτι θά ζήσουν πλέον ἐλεύθεροι ἐρχόμενοι στήν ποθητή πατρίδα... Μαζί τους καί ἡ μακαρίτισσα ἡ μάννα τοῦ Γέροντα, ἡ κυρά Εὐλαμπία, ἡ γυναίκα τοῦ προέδρου τῶν Φαράσων, λεχῶνα μέ τό νεογέννητο καί νεοδάпти-

στο ἀγοράκι της, τόν Ἀρσένιο, τυλιγμένο στά γεννοφάσκια του. “Ὅπως ἔκανε νά περάσει κάποια γρηούλα ἀνάμεσα στό στοιβαγμένο πλῆθος, παραπάτησε καί πάτησε μέ τό βαρῦ πόδι της τό δρέφος στήν κοιλίτσα του. Τό μωράκι ξεφώνισε καί μετά ἔμεινε ὡσεὶ νεκρό.

τούς διεθνεῖς ναυτικούς κανονισμούς, τό ἔκρουσε κάτω ἀπό τό μακρῦ φουστάνι της ἐπί ἑννέα ὥρες, ὡσπου ἔφτασαν στόν Πειραιᾶ, γιά νά τό κηδέψει ἐκκλησιαστικῶς. Ἐκεῖ μόλις ἀποβιβάστηκαν, τό φαινόμενο ὡς νεκρό δρέφος ἔβαλε τά κλάμματα. Ξαναζωντάνεψε μέ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ, γιά νά ζωντανέψει στίς μέρες μας ἀμέτρητες νεκρές ψυχές καί νά τίς στηρίξει στήν πορεία τῆς ζωῆς μέ τίς ἅγιες καί σοφές συμβουλές καί τίς πυρακτωμένες προσευχές του.

Ὁ Γέροντας Παῖσιος συνομιλῶντας μέ προσκνηντές ἔξω ἀπό τό κελλί του στήν Παναγούδα.

ματριώτης τοῦ ὄσιου Σάββας ὁ ἡγιασμένος, κατέπληττε τούς ἀπλούς συγχωριανούς του, πού καταλαβαίνοντας ἡ ὑποψιαζόμενοι τήν οὐσία τῆς κρυφῆς ζωῆς του, τοῦ ἀπένειμαν τήν προσφώ-

Ἡ μαννούλα του καταλαβαίνοντας πῶς τό σπλάγγνο της πέθανε καί φοβούμενη μήν τό πετάξουν οἱ ναυτικοί στήν θάλασσα, ὅπως γίνεται μέ ὄλους τούς ἐν πλῶ ἀποθνήσκοντας σύμφωνα μέ

«Τῶν μειζόνων ἀνθρώπων πόρρωθεν προκαταβάλλονται αἱ ἀρχαί”. Εἶναι ἀληθινή ἡ πατερική αὐτή ρῆση καί ἀπόλυτα ἐφαρμόζεται στό πρόσωπο τοῦ ὄσιου Γέροντος. Ἀπό μικρό παιδάκι, στήν Κόνιτσα ὅπου μεγάλωσε, ἔδειχνε τά θεϊκά σημάδια μέ τήν ἁγιασμένη ζωή του. Σάν ἄλλος παιδαριόγερον, ὅπως ὁ συ-

ματριώτης τοῦ ὄσιου Σάββας ὁ ἡγιασμένος, κατέπληττε τούς ἀπλούς συγχωριανούς του, πού καταλαβαίνοντας ἡ ὑποψιαζόμενοι τήν οὐσία τῆς κρυφῆς ζωῆς του, τοῦ ἀπένειμαν τήν προσφώ-

νηση “ὁ καλόγερος”. “Καί αὐτό τό πράγμα μέ βοήθησε”, ἔλεγε ὁ Γέροντας. “Πάντοτε σκεφτόμουνα Ἐφ’οὗ ὁ κόσμος μέ λέγει καλόγερο, τί θέση ἔχω ἐγὼ μέσα στὸν κόσμο; Πρέπει νά πάω σέ μοναστήρι”. Ἀλλά καί πρὶν ἀρχίσει τοὺς μοναστικούς του ἀγῶνες, ὁ μακάριος Γέροντας ἔκαμε πολλές “θεῖες τρελλές” ἀπὸ τὴν πλησμονή τῆς ἀγάπης του γιὰ τὸν Θεό. Μπορεῖ

πολλά πράγματα ὡς παιδί νά μὴν τὰ ἐνοιῶθε σέ ὄλο τό δάθος τους, ὅμως τὰ ἔκαμε σάν θεοδίδακτος, ἀφ’οὗ ἀπὸ μικρὴ ἡλικία συνήθισε τίς συνεχῆς ἀγιοφάνειες στὴν χαριτωμένη ζωὴ του. Τὸν κυνηγοῦσε ἡ θαθεῖα ἐπιθυμία καί εὐχὴ τοῦ βαπτιστοῦ καί συνωνύμου του πατρός Ἄρσενιου, πού ἤθελε νά ἀφήσει πνευματικὸν ἀπόγονο στὴν θέση του. Καί τὸν ἄφησε καί τὸν χαρίτωσε μέ τίς πατρικές του εὐλογίες. Ὁ “Ἅγιος τὸν Ἅγιο... Καί τὸν ἔστειλε στὸ Περιδῶλι τῆς Παναγίας μας, ὅπου καί πρόκοψε καί πλήθη πιστῶν βοήθησε νά νοιώσουν κἀτι ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τῆς θείας ζωῆς.

Ἀλλά καί ὁ βαπτιστικός “φιλότιμο παιδί τοῦ φιλότεκνου Πατέρα”, μέ τὴν συγγραφή καί κυκλοφορία τοῦ θαυμαστοῦ βίου τοῦ Καππαδόκου ἁγίου ἱερέως, ἀπέδωσε στὸ ἔπακρον τὴν πνευματικὴ ὀφειλή του. Σάν νά συναγωνίσθηκαν οἱ δύο τους Ἅγιοι, ποιός θά ξεπεράσει τὸν ἄλλο στὸ φιλότιμο καί στὴν εὐγνωμονητικὴ ἀνταπόδοση.

«Πρόβλημα εἰς διήγησιν» ὅσα αὐτοφεί θεασάμεθα καί αὐτηκόως ἀκούσαμεν καί κατὰ μεγίστη εὐλογίαν Θεοῦ ἐδῶσαμε κοντὰ στὸν ἅγιο αὐτὸν Ἄνθρωπο καί μεγάλο Ἄγιορείτη ἀσκητή. Σάν μυθικὸ φαντάζει τό ὄνομα

του καί ἡ φωτεινὴ πορεία του θά σελαγίζει στὸ στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας μας καί ὁ τάφος του στὸ Μοναστήρι τοῦ ἁγίου Θεολόγου στὴν Σουρωτή, θά γίνεται θρύση θαυματουργιῶν καί παρακλητικῆς ἀπαντήσεως τῶν προβλημάτων τῶν προσκυνητῶν, πού τὰ ἐναποθέτουν μέ πόνο ψυχῆς καί πίστη θερμῆ μπροστὰ στὸν ἀπέριττο ξύλινο σταυρὸ τοῦ μνήματός του. Πιστεύομε δέ πῶς

ἴσως καί νά ἀξιωθοῦμε νά τὸν μνημονεύσουμε πολὺ σύντομα μεταξὺ τῶν ἐπισήμων ἀνεγνωρισμένων Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας...

«Ἐξ ὀνύχων τὸν λέοντα»: Ὁμολογῶ πῶς δέν θά μπορέσω γιὰ πολλοὺς λόγους νά ἀναμνησθῶ ἐδῶ τῶν πλείον σημαντικῶν ἐμπειριῶν μου ἀπὸ τὴν πολυχρόνια γνωριμία μου μέ τὸν Γέροντα. Καίτοι αὐτὸς δέν ἔχει ἀνάγκη ὑστερο-

φημίας, οὔτε κινδυνεύει ἀπὸ τίς πτωχῆς ἀνθρώπινες κριτικές, ὅμως ζοῦν πρόσωπα πού σχετίζονται μέ γεγονότα καί δέν εἶναι φρόνιμο νά βάλουμε σέ πειρασμὸ ἀγαθούς ἀδελφούς. Θά ἀρκεσθῶ γι’ αὐτὸ σέ ἐλάχιστα ἀλλὰ χαρακτηριστικά γεγονότα.

«Νά σοῦ πῶ εὐλογημένη ψυχὴ: ἄς ὑποθέσουμε νά ποῦμε. Διακόσια θεϊκὰ ὄραματα καί ὀπτασίες βλέπω, ἀλλὰ πετῶ τίς ἑκατὸν ἐννενήντα ἐννιά καί κρατῶ τὴν μία. Ξέρεις τί ἐπικίνδυνο πρᾶγμα εἶναι νά ἀσχολοῦμαστε μέ ὄραματα καί ἀποκαλύψεις; Δέν θά μᾶς κατηγορήσει ὁ καλὸς Πατέρας γιὰ τὴν στάση μας αὐτή, ἀντιθέτως θά μᾶς ἐπαινέσει κιόλας, γιατί δείχνομε πνευματικὴ σωφροσύνη».

«Τρελλάθηκε ὁ κόσμος νά ποῦμε. Μόνο ἐμένα καί τὸν παπα Ἐφραίμ Κατουνακιώτη λένε ἁγίους. Ὁ παπα Ἐφραίμ, σύμφωνοι, εἶναι ἅγιος, ἀλλὰ ἐγὼ δέν ξέρουν τί παλαιότενεκές σκοουριασμένος εἶμαι... Ὁ Θεὸς νά μέ ἐλεήσει, νά ποῦμε. Ξέρεις, εὐλογημένη ψυχὴ; Σήμερα στὸ Ἅγιον Ὄρος πενήντα μεγάλοι ἅγιοι ζοῦν, ἀλλὰ εἶναι ἔξυπνοι καί ὄχι σάν καί μένα τὸν δλάκα πού δγῆκε τό ὄνομά μου καί ἄιντε νά τό συμμαζέψω... Παρακαλοῦν, νά ποῦμε, τὸν Οὐράνιο Πατέρα καί τοῦ

λένε: Μὴ μᾶς φανερώσεις σ’ αὐτὴ τὴν ζωὴ κράτησε τὴν δόξα γιὰ τὴν μέλλουσα βασιλεία. Καί ὁ φιλότεκνος Πατέρας ἀκούει τὰ φιλότιμα παιδιὰ Του καί τοὺς κάνει τό χατήρι. Ἀλλά ξέρεις; Ἐμεῖς ἀπὸ ἐδῶ στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ, ἐπειδὴ ἔχομε ὑγρασία καί δέν εὐδοκιμεῖ ἡ ἀγιότητα, φιλοξενοῦμε μόνο δεκατέσσαρες, ἐνῶ ἡ ἄλλη πλευρὰ, ἡ δυτικὴ, πού ἔχει περισσότερο ἥλιο, μᾶς ξεπερνᾶ: ἔχει τριάντα ἔξι”.

ΦΩΤΟ: Ν. ΜΑΤΤΙΝΑΣ

‘Ο Γέροντας Παΐσιος με τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο καί μέ τούς μαθητές τῆς Ἀθωνιάδας Σχολῆς.

Μετά τήν Μεγάλη Τεσσαρακοστή τόν ἐπισκέφθηκα. “-Βρέ καλῶς τονε. Τί ἔγινε, εὐλογημένη ψυχή, ἐκεῖ πέρα ἄς ὑποθέσουμε; Πῶς πέρασες τήν Μεγάλη Τεσσαρακοστή; Τήν κράτησες τήν νηστεία; πῶς πῆγες μέ τό τριήμερο τῆς πρώτης ἑβδομάδος;” -Μέ τήν εὐχή Σας, Γέροντα, ναί. Τήν πρώτη μέρα ἐντάξει. Τήν δεύτερη εἶχα ἓνα πονοκέφαλο ἐνοχλητικό. Τήν νύχτα ὄμως τῆς Τρίτης πρὸς τήν Τετάρτη, τὰ χρειάσθηκα. Ἔβλεπα μπροστά μου κάτι ταψιά μέ μπακλαβάδες καί καταΐφια. Πήγαινα νά φάω καί ἀκούγα μιά φωνή “Μή! ἔχομε τριήμερο!” Μετά ἔβλεπα κάτι καταρράκτες νερό νά πέφτουν. Πήγαινα νά πιῶ, ἀκούγα πάλι τήν φωνή: “Μή! ἔχομε τριήμερο!”. Ἀφῆστε...

‘Ο Γέροντας γέλασε μέ τήν καρδιά του καί εἶπε:

-Σιγά τήν νηστεία νά ποῦμε. Νά σοῦ πῶ κάτι; Τό Σάββατο τοῦ Ἀκαθίστου εἶπα νά κάνω μέ τούς γείτονες ἀγρυπνία στό ἐκκλησιάκι μου πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας μας. Μόλις τελείωσε ἡ Λειτουργία, θέλησα νά τοὺς ἐτοιμάσω ἓνα καφεδάκι, ἀκούγοντας συγχρόνως καί τίς εὐχές τῆς εὐχαριστίας τῆς Θείας Μεταλήψεως. Ἀκόμη δέν εἶχε φέξει καλά. Μόλις μπῆκα στό κουζινάκι νά ἀνάψω φωτιά, δλέπω στήν γωνία καί

ἐλαμπαν δύο ματάκια. Νόμισα πὸς θά εἶναι κάποιος ἀπό τοὺς γάτους ἢ ὁ Μωάμεθ ἢ ὁ Ἀραφάτ. Φώναξα λοιπόν. “Ψίτ, ψίτ, Ἀραφάτ, Μωάμεθ”. Ἀκουσα μιά φωνούλα ἐξασθενημένη: -Ποιὸς Ἀραφάτ καί Μωάμεθ, εὐλογημένε! Ἐγὼ εἶμαι, ὁ τάδε μοναχός (δέν μοῦ ἀποκάλυψε τό ὄνομά του ἀν καί ἐπέμεινα: “Θά τοῦ κάνουμε κακό πνευματικά”, εἶπε ὁ Γέροντας). -Βρέ εὐλογημένη ψυχή, πῶς δρέθηκες ἐδῶ; -Νά, μπῆκα τήν ὥρα τῆς ἀγρυπνίας πού ψάλλατε, γιατί πεινῶ. Ἐχεις τίποτε νά μοῦ δώσεις νά φάω; -Ἀπό πότε ἔχεις νά φᾶς; -Ἀπό τίς Ἀπόκριες οὔτε νερό δέν ἦπια! -Τί λές δρε εὐλογημένη ψυχή νά ποῦμε ἐκεῖ πέρα, θά πάθουν τὰ νεφρά σου! (Ξέρεις, πάτερ, πολλές φορές νῆστεψα ἀπό τροφή γιά σαράντα μέρες, ἀλλά ἀπό νερό εἶναι ἐπικίνδυνο, γιατί χαλοῦν τὰ νεφρά. Καί αὐτός ὁ εὐλογημένος ἐδῶ εἶχε τριάντα ἕξι μέρες χωρίς φαγητό καί νερό...) Εὐτυχῶς πού μοῦ ἔφεραν τήν προηγούμενη μέρα ἀπό τό Κουτλουμουσί ἓνα τάπερ πλαστικό μέ πιλάφι καί καλαμαράκια. Τοῦ τό ἐδωσα καί ἄρχισε νά τό τρῶει μέ τὰ χέρια. -Σιγά, δρε εὐλογημένη ψυχή. Τί κάνεις; Ἐσοῦ θά φᾶς καί τό πλαστικό νά ποῦμε, καί δέν ἔχω καί λεφτά νά πληρώσω στό Κουτλουμουσί...-Ξέρεις, Γέροντα, πεινάω, ἔχεις τίποτε ἄλλο; Εἶχα

κάτι ἐλῆές πού εἶχαν γίνει σάν πετραδάκια ἀπό τήν πολυκαιρία. Τίς κατέβαζε μέ τὰ κουκούτσια...-Σιγά δρε εὐλογημένη ψυχή, θά σπάσει τό στομάχι σου...Ποῦ νά μ’ ἀκούσει. Ἐχεις τίποτε ἄλλο; Τοῦ ἐδωσα μιά σακκούλα παξιμάδια πού εἶχα καί τοῦ λέω -Φύγε, γίνε καπνός γιά νά μή μᾶς καταλάβουν οἱ ἄλλοι, ἀφοῦ ὁ ἐφημέριος ἄρχισε τήν ἀπόλυση τῆς Εὐχαριστίας. Κατάλαβες, πάτερ μου, τί ἀγωνιστάς κρύβει τό Ἅγιον Ὄρος; Καί ἐμεῖς νομίζομε πὸς κάτι κάνομε νηστεύοντας τό τριήμερο...”

Κάποιος γνωστός μου ἀγιορείτης ἱερομόναχος μοῦ ἀνέφερε τό ἕξις περιστατικό, πού τοῦ συνέβη ἓνα δράδου κατά τό τέλος τῆς δεκαετίας τοῦ 1970. “Ἐκανα τόν κανόνα μου, ἔσθησα τήν λάμπα καί μαζεύθηκα στήν γωνία τοῦ κελλιοῦ μου λέγοντας τήν εὐχή καθιστός. Ξαφνικά ἐνοιωσα νά ἀνοίγει ἡ πόρτα. Ἄνοιξα τὰ μάτια μου καί δλέπω μπροστά μου τόν γέρο Παῖσιο. Τά ἔχασα!...” Ἐκανα τόν σταυρό μου, γιατί νόμισα πὸς πρόκειται γιά δαιμονική φαντασία, ἀλλά τίποτε! Ἐμεινα ἄφωνος!... Ὁ Γέροντας πλησίασε, μοῦ ἔπιασε μέ τό ἀριστερό του χέρι τό ἀριστερό μου καί μέ τό δεξιό του μέ χτύπησε ἐπανελημμένα στήν πλάτη: “-Τί μέ

ΦΩΤΟ: Π. ΜΑΤΤΙΑΣ

‘Ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος τελεῖ τρισάγιο στὸν τάφο τοῦ Γέροντος Παΐσιου.

κοιτᾶς σὰν χαμένος, νά ποῦμε εὐλογημένη ψυχὴ! Νά χαίρεσαι, πάτερ μου, νά χαίρεσαι, γιατί τό Περιβόλι τῆς Παναγίας μας ξαναάνθισε. Καί νά ξέρεις: ἀπό τά νέα καλογέρια θά γοῦν καλοί ἡγούμενοι, θά γοῦν καλοί ἀσκητές, θά γοῦν καλοί πνευματικοί...Νά χαίρεσαι εὐλογημένη ψυχὴ! Κατάλαδες; Ἄλλὰ πρέπει ὁμως ἐσεῖς οἱ νέοι νά γίνετε ψημμένα τοῦδλα, ὥστε ἀργότερα πού θά ἐρχονται κοντά Σας πληγωμένες καί τλαιπωρημένες ψυχούλες νά μπορεῖτε νά βαστάξετε τά βάρη τους καί νά μὴ λυώνετε σὰν ἄψητα τοῦδλα στό νερό. Κατάλαδες;”

Εχω προσωπικές μαρτυρίες εὐνοπλήπτων καί σοβαρῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων (ἀπό τὴν Κόρινθο, τὴν Μυτιλήνη, τὴν Θεσσαλονίκη καί τὴν Νέα Ὑόρκη) πού περιμένοντας τὸν Γέροντα στὴν αὐλὴ τῆς καλύβης του, τὸν ἀντιλήφθηκαν ξαφνικά δίπλα τους. Καί στὴν δικαιολογημένη ἐρώτησή τους “Ποῦ ἦσουν, Γέροντα;” ἀπάντησε “Δίπλα σας· δὲν με δλέπατε τόση ὥρα;”

Αλλη φορὰ συζητώντας γιὰ μερικές “ἅγιες ὑπερβολές” στοὺς δίους τῶν Ἁγίων ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀναγνώσεως τῆς θαυμαστῆς διογραφίας τοῦ δόσιου Κυρίλλου τοῦ Φιλέτου εἶπε: “Εἶναι

ἀλήθεια ὅτι ὁ Φιλάνθρωπος Πατέρας μας συγκινεῖται με αὐτές τίς ἅγιες ὑπερβολές τῶν διαφόρων Ἁγίων. Ὡστόσο, χρειάζεται μεγάλη πνευματικὴ διάκριση, γιατί μπορεῖ νά πάθει ὁ ἀγωνιστὴς μεγάλη καί ἀνεπανόρθωτη πνευματικὴ ζημιὰ, πού θά τοῦ στοιχίσει καί τὴν σωτηρία του ἀκόμη. Δηλαδή, δὲν εἶναι γιὰ ὅλους τὰ παραδείγματα τῶν Ἁγίων. Αὐτοὶ ἀπὸ τό Ἅγιο Πνεῦμα ὀδηγούμενοι ἔκαναν ὅ,τι ἔκαναν. Ἄν ἐμεῖς με τό σκοουρισμένο μας μυαλό πᾶμε νά τοὺς μιμηθοῦμε, τότε μπορεῖ νά καταστραφοῦμε πνευματικά. Νά! καί ὁ γερο Ἰωσήφ ὁ Σηλαιώτης συμβουλεῖ τὸ ξύλο σὰν φάρμακο γιὰ τοὺς σαρκικούς λογισμοὺς καί πειρασμούς. Ξέρεις ὁμως; Χρειάζεται νά φτάσεις σέ σχετικὸ πνευματικὸ μέτρο γιὰ νά ἐφαρμόσεις τὴν συμβουλή, γιατί ἀλλιῶς μπορεῖ νά πάθεις ἀνεπανόρθωτη ζημιὰ καί πνευματικὴ καί ψυχολογική”.

«Ζήτησα ἐπιμόνως, ἀπαιτητικά θά ἔλεγα, ἀπὸ τὸν Θεὸ κάποιο πνευματικὸ χάρισμα. Καί ὅταν μετὰ πολὺ καιρὸ τὸ ἔλαβα, κατάλαβα ὅτι ὁ Θεὸς ἀργοῦσε καί δὲν μοῦ τό ἔδινε, γιατί δὲν θά με ὠφελοῦσε στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα μου. Ἐτσι ξαναζήτησα νά μοῦ τό πάρει καί ὁ Πανάγαθος Θεὸς με

ἄκουσε καί μοῦ τό πήρε”.

«Μερικές φορές με σκοτώνουν οἱ καημένοι οἱ λαϊκοὶ με τό φιλότιμό τους. Μοῦ ἔγραψε προχθές μιὰ χήρα γυναίκα, πάμπωχη με τρία παιδιὰ: “Ὁ Θεὸς νά με συγχωρήσει, ἅγιε πάτερ Παῖσιε. Εἶμαι χήρα, φτωγὴ με τρία παιδιὰ μικρά. Ξενοδουλεύω ὀκτῶ ὥρες γιὰ νά ζήσουμε. Ὅκτῶ ὥρες ἀσχολοῦμαι με τὰ παιδιὰ καί ξεκουράζομαι καί μόνον ἄλλες ὀκτῶ ὥρες προσεύχομαι. Δὲν ἔχω περισσότερο χρόνο. Ὁ Θεὸς νά με συγχωρήσει τὴν ἀμελεὴ καί ἀνάξια” - Ἄκους ἐκεῖ εὐλογημένε; Μόνον ὀκτῶ ὥρες προσεύχεται καί τὴν ἐλέγχει ἡ ἀγαθὴ τῆς συνείδηση! Καί ὕστερα ἐμεῖς οἱ χαμένοι οἱ καλόγεροι ἔχουμε λογισμούς... Κύριε ἐλέησον!”

«Πολλές φορές σκεφτόμαστε βασιλικώτερα τοῦ βασιλέως. Κάποια περίοδο εἶχα μέσα μου καύση καρδίας ὑπὲρ πάσης τῆς κτίσεως, ὅπως γράφει ὁ ἀββάς Ἰσαάκ. Ἐτσι σκέφτηκα: “Γιὰ ὅλους καί ὅλα προσεύχομαι, γιὰ τὸν φουκαρᾶ τὸν Ἐωσφόρο, τὸν πρῶτο καί φωτεινότερο ἄγγελο, δὲν κάμω καμμιά προσευχή; Ἐλεῆμων εἶναι ὁ Κύριος, πού ξέρεις τί μπορεῖ νά κάμει”... Μιὰ δομάδα, μέρα-νύχτα ἔκλαιγα ζητώντας ἀπὸ τὸν Κύριο νά ἐλεήσει τὸν Ἐωσφόρο. Καί τό ἀποτέλεσμα; Τὸν δλέπω μπροστά μου νά δγάξει τὴν γλώσσα του καί νά με κοροϊδεῖ, ὅπως κάνουν τὰ ἀνόητα παιδάκια. “Ποιὸς σου εἶπε νά προσευχηθεῖς γιὰ μένα, ρέ δλάκα; Δὲν θέλω ἐγὼ ἔλεος. Κατάλαδες;” Μέ ἔσφαξε με τὰ λόγια του! “Κρίμα τὴν χαμένη ἐδομάδα”, εἶπα. Καί ἀπὸ τότε ἔγινα προσεκτικότερος, ἀφήνοντας τό ἔλεος καί τὴν κρίση στὸν Θεό.”

«’Οταν σκέφτομαι τὴν ἀγαπασία μας πρὸς τὸν Φιλάνθρωπο Κύριο, σχίζεται ἡ καρδιά μου. Πρὶν λάβουμε αὐτό πού θέλομε, Τὸν φωνάζομε καί Τὸν παρακαλοῦμε. Μετὰ ὁμως τὴν εὐεργεσία Του, ξεγνάμε νά τοῦ ποῦμε ἓνα “Εὐχαριστᾶ”. Ξέρεις, πάτερ; Καμμιά φορὰ πού δλέπω νά ἀνάδονται με-

γάλες λαμπάδες στους ναούς, οικτείρω τους έναντους μας. Τί είναι τό κερι; Ἡ κουτσουλιὰ τῆς μέλισσας νά ποῦμε. Τρῶμε ἐμεῖς τό καλό προϊόν, τό μέλι, καί δίνομε στόν Θεό τήν κουτσουλιὰ τῆς μέλισσας, ἔχοντας καί τήν ἀνόητη ἀπαίτηση, ἄς ὑποθέσουμε, νά μᾶς πληρώσει, γιατί τοῦ δίνομε μεγαλύτερη ποσότητα. Ἐγὼ νά ποῦμε λέω, πὼς ἂν γινόταν νά φᾶμε καί τό κερι, οὔτε αὐτό θά δίναμε στόν Θεό. Καί Αὐτός μᾶς ἐλεεῖ εὐεργετώντας μας...

Γιὰ τελευταία φορά εἶδα τό χαριτωμένο πρόσωπο τοῦ μακαριστοῦ Γέροντα τόν Μάιο τοῦ 1993, λίγες μέρες προτοῦ βγεῖ γιά τό νοσοκομεῖο στήν Θεσσαλονίκη... Εἶπε: “Ξέρετε, νά ποῦμε, κανένα λεβέντη παλληκάρι νά τόν πληρώσω, γιά νά μοῦ δέσει, ἂν πεθάνω, τό πόδι μέ ἓνα σύρμα καί νά μέ πετάξει σέ καμμά λαγκαδιά νά μέ φᾶνε τά κοράκια καί τά τσακάλια;” Ἐκαμα τήν ἀνοησία καί τοῦγραψα ἓνα γραμματάκι, ὅπου τοῦ ἔλεγα σὺν τοῖς ἄλλοις, ὅτι τόν εὐχαριστῶ, τόν εὐγνωμονῶ γιά ὅσα μοῦ πρόσφερε κ.λπ. ἐπισημαίνοντας: “Μέ κολλήσατε τό μικρόδιο τῆς παισιτιδος”. Καί μέ πληρώσε σέ λίγο καλά-καλά τήν φράση αὐτή, πού δέν πρόκειται νά τό ξεχάσω μέ τίποτε!

Πολλοὶ εὐλαβεῖς προσκνηντές μοῦ ἐξιτόρησαν θαύματα πού τοὺς ἔκαμε ὁ μακαριστὸς Γέροντας, ἀφοῦ τοῦ τό ζήτησαν μέ πίστη: καρκινοπαθεῖς θεραπεύθησαν. Δαιμονισμένοι ἐλευθερώθηκαν. Στεῖρες ἀπέκτησαν παιδάκια. Ἄλλοι καθοδηγήθηκαν στήν λύση τῶν προβλημάτων τους βλέποντάς τον νά τοὺς συμβουλευεῖ πατρικά σέ ὁράματα καί ὄνειρα... Συναγωνίζεται τόν Ἅγιο του Ἀρσένιο κατὰ πόδας!

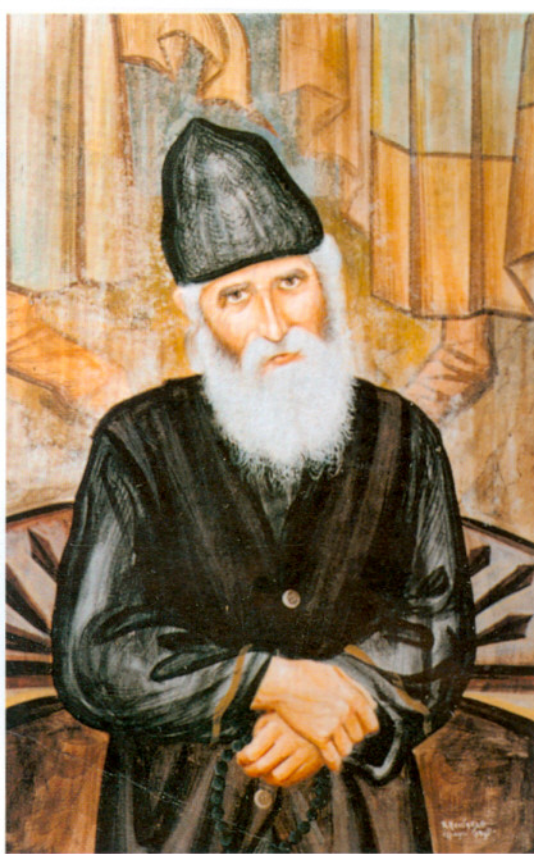
Μᾶς ἔφυγε καί γέμισε τίς καρδιές μας λύπη. Τόν ἔχομε πιά στόν οὐρανό παντοτινό μεσίτη τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖ δέν “θά πεθαίνει καθημερινά καί θά τόν ἀνασταίνει ὁ Χριστὸς πάλι”, ὅπως ἔλεγε γιά τήν αἱματηρή προσευχή του

ὑπὲρ πάντων. “Καλλίτερα νά τσαπίζω δέκα στρέμματα χωράφι νησιτικός, παρὰ νά κάνω προσευχή γιά μιὰ πονεμένη ψυχή”. Θά τσαπίζει ἀδιαλείπτως τόν παράδεισο σὰν καλὸς περιβολάρης καί θά στέλνει πού καί πού κανένα μπουκέτο μέ λουλούδια καί κάποιο χρῆσιμο κηπουρικό θείας εὐλογίας στίς θλιμμένες ψυχές πού τόν ἐπικαλοῦνται.

Τώρα, Γέροντά μας ὄσιε, δέν θά σέ ἐμποδίζει τό ἀσθενικό καί ἀραχοῦφαντο σῶμα σου ἀπό τό ἔργο τῆς παγκοσμίου προσευχῆς. Προσευχήσου, λοιπόν, ἐντονότερα γιά ὅσα καί ὅσους ἐδῶ κάτω προσευχόσουν μέ δάκρυα καί νηστεῖες συνεχεῖς καί στεναγμούς: Γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί τό

Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο μας: γιά τήν πνευματική μας πατρίδα τό Ἅγιον Ὄρος: γιά τοὺς πονεμένους ὄλης τῆς γῆς: γιά τοὺς πλανεμένους: γιά τοὺς ψυχασθενεῖς: γιά τοὺς ἔχοντας οἰκογενειακά προβλήματα: γιά τά καλόψυχα μὰ παραστρατημένα καί ἀκαθοδήγητα παιδιά, στά ὁποῖα ἔδειχνες ὄλη σου τήν ἀγάπη: γιά τοὺς εὐρισκομένους σέ κρεββάτια ἀσθενείας: γιά τοὺς ἱερεῖς καί τοὺς μοναχοὺς: γιά τοὺς ἐπισκόπους καί τοὺς ἄρχοντες: γιά τά ἀγέννητα καί μηδέποτε ἀξιωθησόμενα νά δοῦν τό φῶς τῆς μέρας βρέφη: γιά τοὺς ἀγωνιζομένους ἀδελφούς μας μέσα στοῦ βίου τήν πολυκύμαντη θάλασσα. Προσευχήσου, προσευχήσου, προσευχήσου!

Καί ἂν σοῦ μένει καιρός, “νά ποῦμε ἄς ὑποθέσουμε”, “στοῖψε τό κουμπὶ τῆς τηλεόρασής μου -καί ἄς μὴ εἶναι καί ἐγχρωμη”, ὅπως ἔλεγε. Συγχώρησέ μου δέ τήν ἀναίδεια, νά γράψω γιά σένα τόν Ἅγιο αὐτὲς τίς κακότεχνες γραμμές. Ὁμως, κοίταξε τήν σιτοδεία

Ἡ «Γέρον Παῖσιος (Ἐξνεπίδης) 1924-1994». Ἔργο τοῦ Κώστα Ξενοπούλου.

τήν πνευματική. Ἐκ τῶν σῶν τόλμησα καί μάζεψα ἐλάχιστα ψυχία, ἀναμνηρ-κάζοντας εὐγνωμονητικά ἀπό τά ὅσα πάμπολλα καί θαυμαστά καί ὑπὲρ νοῦν εἶδα καί ἄκουσα καί ἔζησα συναναστρεφόμενός σε, ἂν καί παραμένω “ἓνα ἀδιόρθωτο παλιόπαιδο τοῦ Θεοῦ”...

Εὐχου, ἅγιε Γέροντα Παῖσιε, νά βγοῦν καί ἄλλοι ἰσάξιοί σου ἀσκητές, καί νά τοὺς γνωστοποιήσει ὁ Κύριός μας, ὅταν τό χρειασθεῖ ἡ Μητέρα μας Ἐκκλησία, γιά νά μᾶς ὀδηγοῦν ἀπλανῶς στήν σωτηρία πού σύ μέ αἶμα πολύ πέτυχε καί κέρδισες!

Εὐχαριστοῦμε θερμῶς τόν Ἁθ. Μελισσάρη, τίς ἐκδόσεις ΕΠΕΚΤΑΣΗ καί τόν Νίχ. Μαγγίνα γιά τήν παροχή τοῦ φωτογραφικοῦ ὑλικοῦ ἀπό τό βιβλίο «Παῖσιος Ὁρθοδοξίας ἄνθος εὐσομον», καθώς καί τόν Κώστα Ξενοπούλο γιά τήν ἄδεια δημοσίευσής τοῦ ἔργου του.